

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

La Praznicul Nașterii
Domnului, dăruim
cititorilor noștri unul
din cele mai frumoase
imnuri cu care Biserica
cinsteste acest

eveniment:

„*Christos Se naște,
măști-L!*

*Christos din ceruri,
înkâmpinați-L!*

*Christos pe pământ,
înălțați-vă!*

*Cântați Domnului tot
pământul*

*Și cu veselie laudați-L
popoare*

Că S-a preamărit!”

Gânduri ale unui savant

RÂSUL

Este o bucurie exagerată, deci anormală, patologică.

Are avantajile stenice ale bucuriei, dar dacă e mult, acestea devin păgubitoare. Având o intensitate prea mare, el trebuie să aibă o durată mai mică. Bucuria e bună pentru a pune în funcție anumite părți ale organismului, cari printr-acest exercițiu normal provoacă un spor de vitalitate.

Prinf răs, mai ales când artificial-provocat prin excitații psihice, spirite anume făcute - și când este pur intelectual (adică restul corpului nu face sport sau nu se joacă) - acele funcții particulare sunt excesiv exercitate, și deci oboseite..

Correspondentul fizic al emoției bucuriei se epuizează prin răs.

Urmare: încetarea funcționării sale: și în compensație, funcționarea activă a unor organe contrarii ca scop, opuse în funcții.

Ori, la expresii opuse, corespund emoții opuse: iată-ne deci trecuți de la răs la tristețe, melancolie, blazare, urât, plictiseală.

SIMPLITATE

Ființele simple sunt mai fericite, ele își satisfac ușor puținele necesități ce au.

Evoluând, progresând, noi mergem spre nefericire.

CONSTATAREA LUNII

”România e o țară pe care,
cu cât o cunoști mai bine, o
înțelegi mai puțin.”

Johnatan Scheele

SCOPUL VIEȚII

Viața este un fenomen fatal, întâmplător al “Naturii.

Toate fenomenele și manifestările Vieții: mâncare, mișcare, gândire, cugetare, simțire, progres etc. au de scop menținerea și perpetuarea Vieții.

Ștefan ODOBLEJA
(continuare în pag. a 2-a)

De când selectez poezie pentru această rubrică, mi-am propus să nu public niciodată o creație cu autor în viață. Și asta, din pricini ușor de bănuț într-o țară în care invidia răutății e înălțată la rang de virtute. Poemul semnat de Petru Vasile Tomoiagă, m-a făcut însă să-mi retrag hotărârea, iar dumneavoastră cititorii, veți înțelege lesne, de ce.

Pâine amară

Sub piatra de moară a vorbei
Se macină tăcerea
Ca o făină albă.

Sub piatra de moară a vorbei
Se macină tăcerea
Ca o făină fină.
Și îngerul tresaltă în lumină
Și nu-nțelege taina preacurată
Ce între nerostire și vorbă
E deplină.

Făina albă fină
A nerostirii noastre
Cum șade clipei hrană
Și nafură și vin mă-nalt în prăbușirea
Tăcerilor albastre
Și doar în nerostirea iubirii
Sunt deplin.

În straița vieții strâns-am
Doar ocară
Și timpul meu
Mi-a devenit povară
În prispa veșniciei
De cu seară.

Mănânc azima trudită
De seară
Pâinea vieții
Neagră și amară.

Petru Vasile TOMOIAGĂ

(transpunere în aromână la pag. a 7-a)

ÎNSEMNĂRI ÎN TOAMNĂ

Frumoasă iarnă și elegantă ca o mantie venețiană. Visez, în soarele amurgului de iarnă în curtea casei părintești că stau rezemat de roata unei căruțe cu coviltir, într-o șatră de zlătari, mângâind cu o palmă o cană cu vin și cu cealaltă părul întunecat al chivuței cuibărite la sânul meu. Mă smulge visului apelul telefonic al prof. Viorel Roman din Germania. Zâmbesc a râde la sfârșitul convorbirii, gândindu-mă la cât de mult i se potrivește acestui om vorbele cu care Feuchtwanger își povestea pe unul din eroii săi. Și von Schonborn și prof. Roman au pentru oameni un disperț larg și binevoitor și văd mântuirea lumii într-un catolicism senin și într-un absolutism indulgent. Și pentru unul și pentru celălalt, tot ce e frumos în lume, - și există, slavă Domnului, multe lucruri frumoase - slujbe religioase și biserici, vin și opere

de artă, lovituri de stat și predici frumoase, femei bine făcute, tot ce e

”Era în tot atâta nepăsare,
Atât pustiu și amară vitregie,
Așa dezmoștenire și uitare.

Că însăși luna fără de viață,
Trecând pe cer ca dusă de urgie,
Părea un sloi rătăcitor de gheață.”

luminos și senin în lumea asta e roman și catolic.

Vasile TODI

ESCROCHERII NEELUCIDATE

Cedarea în fața oricui a celor mai importante pârgii de intervenție ale

defavoarea poporului român. Prin producția de petrol și gaze, România putea atenua conjuncturile nefavorabile de pe piața mondială. Mai mult, știut fiind că profitul urmează proprietatea, cedarea pe mâini străine a resurselor naționale e anticonstituțională și face o gaură imensă în trezoreria țării. „Vanzarea” Petrom s-a făcut doar cu o lună înaintea dublării prețului la țiței și nu s-ar putea spune că ai noștri nu cunoșteau tendința mondială. Ce poate fi mai strategic pentru țară decât resursele energetice și mai valoros.

De asemenea, cedarea BCR cea mai importantă bancă română (urmată probabil și de CEC), este o prostie la fel de mare. Știm că băncile sunt pârgiiile prin care se pot controla investițiile, cursul monedelor și asigură venituri mari, fără muncă. Din seifurile lor statul ar fi putut ajuta pensionarii vitregiți, puteam să nu cedăm și controlul acestora în slujba străinilor. Dar de ce să nu ne predăm legați ca slugi?!

Ștefan TARJOC

ANUL XII
Nr. 12 (154)

DECEMBRIE
UNDRĂ

ADRESA INTERNET
http://www.magazinmr.uv.ro
e-mail: magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2006

Gândurile unui savant

(urmare din pag. 1)

BUCURII, PLĂCERI

Caută-ți bucuriile în exercițiul funcțiilor profesionale, mai obișnuite, mai des volta te, mai indispensabile vieții. Acestea îți vor procura plăceri mai mari ca oricari altele.

Bucură-te și de alte plăceri, câte puțin, în măsura dezvoltării lor, căutând să pui dezvoltarea în armonie cu cerințele legilor vieții.

Plăcerile mondene - uzează de ele, mai ales în tinerețe. Diplomații: toată viața.

Uzează cât poți mai mult de plăceri productive (ale muncii),- active, nu pasive.

ARTA

Bogatul ia plăcerea drept scop. Nelucrând, el caută, să cheltuie excesuri de energii prin organele cari dau mai multe senzații. De aci, petrecerile, jocurile, solemnitățile, plăcerii sexuale și ale mâncărilor, și altele. [...]

SUCCESUL VIEȚII

Pentru a învinge în lupta vieții, nu e de-ajuns să fii tare (să faci parte dintr-o speță tare sau să fii în mod absolut mai tare ca indivizii din aceeași speță cu tine). Nu-i de-ajuns să fii tare: chestia e să fii mai tare ca indivizii din aceeași speță, în ce privește lupta vieții, fiindcă aici stă totul: o forță, fie cât de mare, este fără valoare dacă nu poate servi acestui scop suprem, în stare primitivă se prețuia tăria absolută, puterea de a lupta cu mediul fizic, în primul rând.

BANCURI EVREIEȘTI POVESTITE DE MIRCEA CRIȘAN

Sfatul

Îțic vine disperat la rabin:

- Rabi, rabi, nevasta mea mă înșeală.
- Divorțează!
- Da, dar eu nu pot trăi fără ea...
- Nu divorța!
- Da, dar am scandaluri de dimineața până seara. Înnebunesc.
- Divorțează!
- Da, dar mie îmi place sa mănânc numai ce gătește ea...
- Nu divorța!
- Da, dar ea e-o mânâ spartă, cheltuiește tot...
- Divorțează!
- Dar eu fără ea nu pot, știe toate socotelile, afacerile.
- Botează-te!
- Cum așa, rabi?
- Așa, ca să mai bați capul și unui popă!

Sex, sex, sex

Rașela, văduvă, vrea să știe ce mai face soțul ei, și se duce la o ședință de spiritism.

- Tu ești Natan? Ce faci Natan?
- Ce să fac? Încep de dimineață cu sex, sex, sex, și apoi pe la prânz, iar sex, sex, sex, și după masă sex, și seara - sex, sex, sex.
- Dar de când ai devenit un om așa de temperamental?
- Ce om? Eu acuma sunt iepure, în Australia.

En-gros

- Ai auzit, nevasta lui Goldenberg a născut tripleți.
- Care Goldenberg? Angrosistul? -Da.
- Așa-i trebuie. Să vadă și el cum e când comanzi o marfă și ți se trimite mai mult.

Fata și găscă

Rifca o întreabă pe doamna Weiss, care are o prăvălie cu găște:

- Ei, ți-ai măritat fata?
- Încă nu. Cu fata e la fel ca și cu marfa mea. Toată lumea se uită, o pipăie și nu cumpără.

Sună poștașul

Iese Mayer, gol:

- Nu te speria, eu, prietena mea și cei 8 copii ai mei suntem toți în pielea goală.
- Si cine-i Mayer, de la etaj? - întreabă poștașul.
- Ah, e Mayer care s-a însurat cu fosta mea nevastă, cu cei 6 copii ai mei.
- Și Mayer de la subsol?
- Ah, e Mayer cu care a fugit actuala mea nevastă, cu cei 7 copii ai noștri.
- Înțeleg, păi dumneata nici n-ai s-apuci să te mai îmbraci.

GURA PRESEI ROMÂNEȘTI

„Suntem o țară nenorocită de gazetari cu nenorociți gazetari care sunt orice.”

Eugen Ionescu

Fără doar și poate, Grigore Cartianu” este un înzestrat gazetar sportiv. Dracu l-a pus, nu demult, să iasă de pe terenul de joc în izmene și tricou și să intre astfel în templul istoriei, acolo unde l-a găsit în post pe „Alcibiade”, care, pe lângă faptul că e doctor în istorie – după cum o arată – folosește cuvintele limbii române precum mitraliorul gloanțele. Dintr-o astfel de întâlnire, ce mai rămâne din sârmanul Cartianu, citiți singuri ca să înțelegeți de ce avea dreptate Blaga atunci când ne avertiza că „simțul realității pentru trecut se dezvoltă în spiritele eminentemente istoriografice”. (V.T.)

Grigore Cartianu n-ar fi un băiat rău, în calitate de cronicar sportiv - dar când se bagă în politică și, mai ales, când abordează teme istorice, e jale mare! Mai bine „le vede” Rică Răducanu. Ce s-a mai întâmplat? Fostul rege Mihai de Hohenzollern și-a aniversat ziua de naștere (85 de ani de huzureală și trădare) în redacția ziarului „Evenimentul zilei”. Probabil că l-au convins evreii elvețieni de la Trustul Ringier, mai ales că și el, Fonf-Fonf I-ul (și, din fericire, ultimul) a locuit în Elveția zeci de ani. Loc în care primea cam 10.000 de dolari pe lună, sinecură, de la regimul comunist, ca să-și vadă de treabă. Și nu s-ar zice că nu și-a văzut: timp de 40 de ani nici nu i-a păsat de România! Chiar așa, de ce să-i pese de țărișoară, dacă nici măcar de ta-su nu i-a păsat, evitând să participe la înmormântarea lui, dar și la ceremonia aducerii în România a osemintelor acestuia?! Asta-i individul: un MARE NESIMȚIT, o balebă de om, o rușine a Istoriei Naționale. Dacă ar fi să amintim doar arestarea și asasinarea Mareșalului Antonescu, precum și închinarea țării la picioarele URSS - încă ar fi suficient. Dar Grigore al nostru vede totul în alb și negru: el îi iubește pe unii cu aceeași patimă cu care îi urăște pe alții. Extazul blegos în care cade el, pe spate, fiindcă Molia de la Versoix i-a băgat în seamă, are ceva de zgust, ca dîra de bale a unui limax. Priviți câteva mostre de onanie jurnalistică: „Mult i-a fost dat să pătimească acestui personaj mareț al istoriei noastre!” Trebuie să recunoașteți că, pentru un individ care sare, ca o capră, de la fotbalistii Prepelită și Curcă, la Istoria Națională - tupeul e cam mare. Ce-a pățimit, mă, Grigore, căzătura asta? Scrii de parcă el ar fi fost arestat și împușcat de Mareșalul Antonescu, nu invers. Când a FURAT din țară 42 de tablouri de mare valoare (printre care El Greco, Velasquez ș.a.) a pățimit? Dar când a vîndut din ele, pe milioane de franci elvețieni sau dolari americani (după cum scrie chiar Carol al II-lea, în „Jurnalul” său) tot pătimire se cheamă, nu-i așa? Și a suferit cumplit când a primit de la Stalin un avion cadou și Ordinul Pobeda, desigur. Incultura Cartianului e devastatoare: „Regele Mihai este singurul supraviețuitor dintre conducătorii de stat angrenați în cel de-al Doilea Război Mondial. Hitler, Stalin, Mussolini (?), Churchill (?), Roosevelt, De Gaulle (?), Franco (?), Horthy ori împăratul Hirohito s-au dus de mult”. Băi Cartianu, dacă ești prost, de ce te bagi unde nu te pricepi? Trei dintre aceștia NU au fost conducători de stat: Mussolini era el „II Duce” („Conducătorul”), dar șeful Statului italian era regele, care l-a și arestat, în 1943. Aceeași remarcă și față de Churchill, care era doar prim-ministru, regele fiind conducătorul statului. În ceea ce îl privește pe generalul De Gaulle, nici n-are rost să mai vorbim, el se afla în exil la Londra (începînd cu 1940) și, ulterior, în Algeria (1943), unde a creat Comitetul Francez de Eliberare, care avea să se transforme în Guvern provizoriu - dar nici vorbă să fie șef de stat, care, în perioada 1940-1944, a fost Mareșalul Petain. Cît despre Franco, toată lumea știe că nu putea fi angrenat în al II-lea război mondial, fiindcă Spania și-a păstrat neutralitatea, adică n-a participat la conflagrație. Cum e posibil ca, într-o singură frază, să se comită atîtea gafe istorice? Ce studii are acest băiat, Grigore, cu vorba repezită și capul de găină zăpăcită? Vă dați seama cum ar arăta un Manual de Istorie în varianta acestui analfabet? Dar, să vedeți cîtă viață clocotește în articolușul diletantului! Acoloșă, la „Excrementul zilei”, lucrează, ca femeie de serviciu, tanti Mimi. care în ziua respectivă a făcut cafele, după care, atenție, „a strîns ceșcuțele de pe masă (,) făcînd o remarcă de om împlinit”. Ce subiect generos pentru o teză de doctorat: „împlinirea femeilor de serviciu care strîng ceșcuțele de pe masă”! Ca să fim sinceri, noi credem, mai degrabă, că femeia le-a strîns ca să nu le ciordească bătrînul pungaș, fiindcă e cam cleptoman și mai are 4 iepe de măritat, cărora vrea să le facă zestre. Iată și urmarea: „Nu credeam că-i voi duce vreodată cafeaua Regelui!” Asta ne aduce aminte de un țăran de prin județul Olt, pe nume Pleznilă, care ani de zile s-a tot lăudat că el a vorbit și cu Regina Măria. Tot satul îl privea cu un respect mut. Pînă într-o zi, cînd unul l-a întreat: „Și ce ți-a zis Regina, mă, Pleznilă?”. Răspunsul a fost următorul: „Ține calul bine, dobitocule!” Așa și cu coana Mimi, care a realizat marea izbîndă a vieții sale: -i-a dus cafeaua altui dobitoc. Completarea lui Griguță Cacartianu, e la fel de comică: „în anii '40, în plin război, tatăl doamnei Mimi a fost militar în garda Palatului Regal. Mulți ani după aceea le-a povestit urmașilor cum repara el biciclete (!) și motorașe (!) împreună cu Regele Mihai”... Vă dați seama ce ridicol sună? În plin război. Suveranul României (care nu mai era un copil!) n-avea altă treabă decît să repare biciclete și motorașe, în timp ce militarii români mureau pe front, pentru întregirea Patriei. La Arhivele Statului există documente și despre pasiunea lui Mișu Bîl-Bîl de a crește un... crocodil, în Palatul Regal! Și handicapatul ăsta îmbătrînit în rele și poreclit de Pamfil Șeicaru „Mihai Viteză” (fiindcă s-a născut suspect de repede, se pare ca rod al adulterului comis de Elena cu maiorul Jacques Vergotti) cică e un „personaj mareț al istoriei noastre”. Finalul pișeciosului omagiu sună, involuntar, ca un necrolog: „La mulți ani, Maiestate! Dumnezeu să vă ocrotească sufletul bun și mult prea chinuit!” Dacă ar fi avut sufletul bun, l-ar fi grațiat pe marele oștean care a fost Mareșalul Antonescu...

“România Mare”, noiembrie 2006

Sfinții Deșertului

Secolul Theodoret din Cyr, care a trăit la începutul veacului al V-lea, i-a vizitat pe acești sfinți pustnici, lăsându-ne, în privința lor, o memorabilă descriere. Unii dintre ei se instalaseră în niște — dacă putem să le numim astfel — chilii care prefigurau celebra cușcă în care Ludovic al XI-lea l-a închis pe cardinalul La Baluc.

Chilia sfântului Marcian era atât de mică, încât nu se putea sta în ea nici în picioare, nici culcat. Cea a sfântului Acepșim nu avea, în afară de ușă, decât o deschizătură, „un mic orificiu care nu era tăiat perpendicular, ci oblic, în perete” (pentru ca nimeni să nu-l vadă, și, fără îndoială, pentru a opri orice lumină să pătrundă înăuntru); numai o dată pe săptămână i se dădea ascetului un pic de hrană (linte crudă, muiată în apă), iar el ieșea doar noaptea, ca să bea apă și (se presupune) pentru a-și satisface fireștile nevoi. Era atât de încărcat de lanțuri, încât nu putea merge decât târându-se în patru labe! Sfântul Salaman, el, nu ieșea niciodată: „Se închisese — ne spune preotul Theodoret — pe malurile Eufratului, într-o căsuță căreia îi astupase toate ferestrele și toate ușile, și unde, printr-o gaură pe care o făcuse pe sub pământ, primea o singură dată mâncare pentru un an întreg”. Ne imaginăm ce putea fi în interiorul acestei carcere aerisite doar de vânturile care se strecurau prin acoperiș.

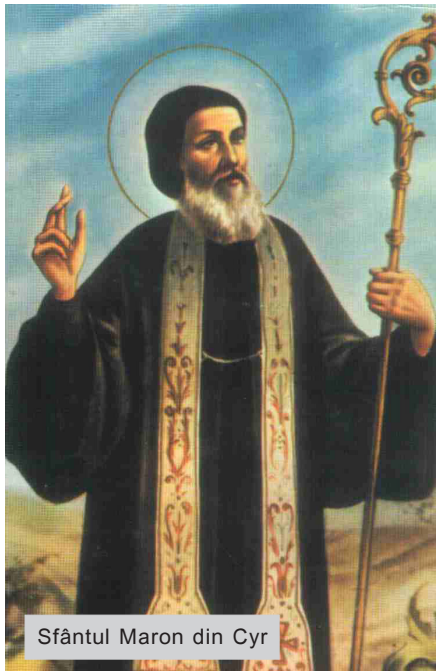
Un alt sfânt, cu numele de Talei, era închis, în vremea în care l-a vizitat Theodoret, cam de vreo zece ani într-o cușcă „de doi coți înălțime și unul lățime”, făcută din două roți unite între ele prin gratii și suspendată pe trei prăjini, în momentul întâlnirii dintre cei doi, ascetul citea ghemuit, cu capul pe genunchi, din pricina, desigur, a cuștii sale atât de strâmte.

Unii asceți se încărcau de greutatea care-i împiedicau să se miște. Sfântul Eusebiu a purtat mai întâi douăzeci de livre de lanțuri pe el, apoi șaptezeci și, în fine, o sută cincizeci, adică mai mult decât propria greutate: a petrecut astfel trei ani în mijlocul unei mlaștini secate, hrănit de câțiva ucenici, care se mișcau ceva mai în voie decât el. Printre acești purtători de lanțuri, Theodoret a găsit și două femei, pe sfânta Marana și sfânta Kira, care, din câte i s-a spus, se aflau acolo de patruzeci și doi de ani, canonindu-se în acest fel.

Sfântul Maron din Cyr, mort în anul 433, a născocit ceva încă și mai draconic, pentru a se obliga la imobilitate și nesomn: el și-a ales drept sălaș scorbura căptușită cu spini a unui arbore. Pentru a-și face capul mai greu, a îngrămădit deasupra-i, una peste alta, mai multe pietre. Și a rămas acolo, stând în acest fel, vreme de unsprezece ani. Pare ceva de necrezut. Oare Theodoret e demn de încredere?

Să admitem că el a mai brodat nițel pe marginea faptelor sau chiar că pur și simplu le-a inventat, deși există numeroase alte mărturii care concordă între ele — de pildă, acelea ale lui Ioan Moschus, care a trăit la două secole după Theodoret și care ne relatează fapte identice. Cât privește semnificația acestor fapte remarcabile — fie ele imaginare sau reale — e suficient că ele au fost date ca exemplu și că acești asceți au fost considerați sfinți. Chiar dacă n-au putut face ceea ce li se atribuie (dar ce putem noi ști oare în această privință?), cu siguranță ei au încercat să facă așa ceva, deoarece o astfel de viață avea valoare de ideal.

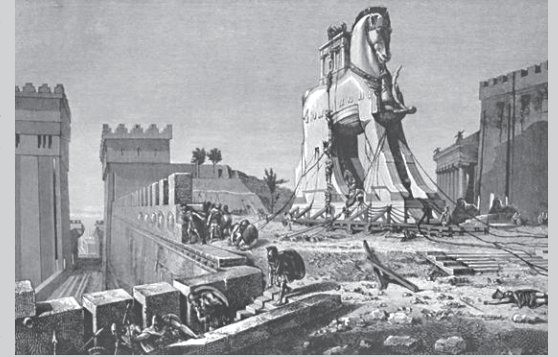
Aimé MICHEL

Sfântul Maron din Cyr

Moise și spionajul

Cine nu cunoaște vestita legendă despre calul troian? Despre felul cum Ulise i-a învățat pe grecii care de zece ani asediau fără succes Troia să recurgă la o stratagemă ingenioasă. Grecii s-au prefăcut că ridică asediul și s-au îmbarcat pe corăbii. În tabăra părăsită a dușmanului troienii au găsit un uriaș cal de lemn. Tânărul grec Sinope, luat prizonier, le-a spus troienilor, conform planului lui Ulise, că este un cal fermecat. Preoții au prezis că, atât timp cât el se va afla la Troia, ea nu va putea fi cucerită. Bucuroși, troienii au dus calul în oraș, iar noaptea, la semnalul lui Sinope, corăbiile grecești s-au întors până sub zidurile Troiei. Oștenii ascunși în trupul calului de lemn s-au strecurat afară și i-au atacat pe troieni în timp ce aceștia dormeau. Concomitent, în oraș a pătruns oastea grecească care se întorsese cu corăbiile. Într-o singură noapte a fost atins scopul urmărit zadarnic de către asediatori timp de zece ani îndelungați...

Spionajul a apărut, fără doar și poate, cu mult înaintea lui Ulise. Indicii ale folosirii lui duc în adâncul mileniilor. După cronologia biblică, cazuri de spionaj s-au semnalat dacă nu înainte de facerea lumii, în orice caz înainte ca funcția de conducător al serviciului de informații să fi fost preluată de Iehova în persoană. Dumnezeu biblic trebuie să fi trecut la organizarea acestui serviciu la scurt timp după ce a creat „cerul și pământul” și, desigur, „omul, după chipul și asemănarea sa”. Nu după mult timp aveau să urmeze întâmplările la care se referă și acum cu plăcere agenții serviciului de informații american. Se pare că era foarte comod să lucrezi cu Dumnezeu: el acorda un ajutor direct agenților săi în îndeplinirea misiunilor pe care le încredința și nici nu se dezicea, de obicei, de agenții prinși asupra faptului (cel puțin așa afirmă Biblia, poate prea binevoitoare față de Atotputernicul). E drept că asemenea exemple de activitate nu au găsit imitatori: serviciul de informații nu este o instituție de binefacere. De altfel, după actul creației, lui Dumnezeu nu i-a mai făcut plăcere să se omoare cu munca. Prefera ca alții să scoată pentru el castanele din foc. Conducerea nemijlocită a spionajului a fost încredințată prorocilor, în special — după cum ni se povestește în Numerii din Biblie» capitolul 13 — prorocului Moise.

„...Atunci a vorbit iarăși Domnul cu Moise și i-a zis:

«Trimite oameni ca să iscodească țara Canaanului, pe care eu voi da-o fiilor lui Israel, să trimiți câte un om din fiecare seminție, dar toți să fie dintre voievozi!»

Și Moise i-a trimis, după porunca Domnului, în pustiu Paran. Aceștia toți erau voievozi ai fiilor lui Israel...

Și i-a trimis Moise pe ei să iscodească țara Canaanului, cu porunca: «Suiți-vă acolo prin Negheb, apoi să vă îndreptați spre munte, ca să vă dați seama de țară, ce popor locuiește în-tr-ânsa: este tare ori slab, puțin ori mult; și cum este țara în care locuiește: mănoasă sau rea; cum sunt orașele locuite: deschise sau întărite;

Cum este pământul: gras ori slab, dacă se află pomi sau nu...»

Dar să întrerupem expunerea „îndrumărilor Domnului” și a dispozițiilor lui Moise, precum și descrierea „cercetării pământului”, care a durat 40 de zile. *Morala pe care o sugerează Biblia este aceea că o cercetare de calitate dă și roade bogate.*

G-ral (r) G.A.

Prin meandrele trădării românești

În raportul său din Moldova, din 1502, Matteo Muriano nota că românii „sunt toți bărbați viteji, ageri și nu făcuți să stea pe perne, ci la război pe câmpul de luptă”. Michael Bocignoli din Ragusa ne considera un neam de bețivi și de lacomi, cu un spirit „grosolan și necioplit”. Românii ar fi, după acest călător străin, „porniți pe hartă și ceartă, încât de cele mai multe ori nu se dau în lături de a-și omorâ domnii, din care cauză s-a întâmplat că deși erau tributari doar ungarilor au ajuns nu numai tributari turcilor dar aproape subjugăți de ei”. Un alt călător vorbește de caracterul „aspru și foarte primitiv” al moldovenilor, dar și de îndemânarea și agerimea în luptă.

Despre voievozii munteni și moldoveni aflăm dintr-o sursă anonimă, de pe la mijlocul veacului al XVI-lea, că „foarte rar se întâmplă... să se poată bucura de o domnie lungă, mai ales din cauza tainicelor urzeli și curse ale supușilor lor, prin care urmăresc de cele mai multe ori pe principii lor atât de aspri și de cruzi”. „Urzelile” și „cursele”, comploturile de hienie, erau aspru pedepsite și călătorul spunea că: „O dovadă a acestui lucru se poate vedea în mulțimea de oameni orbi cărora li s-au scos ochii sau cei cărora li s-au tăiat mâinile...” Petre Opalinski scria în 1533 despre o întrevvedere secretă, în ceas de noapte, cu Domnul muntean Vlad Vintilă. Cei doi se întâlnesc pe ascuns, ca nu cumva vreun trădător să afle ce au vorbit: „am mers de-a dreptul la palatinul Țării Românești, Vlad voievodul, cu care am tratat multe lucruri, după săvârșirea cărora a trimis la mine dorind să se poată întâlni noaptea cu mine sau la el sau la locul meu de găzduire. Eu m-am arătat gata să merg la el și am fost în taină în ora a treia a nopții, îmi făcu cunoscut că avea să-mi spună un lucru tainic și de mare însemnătate pentru mine. Am venit (în întuneric), fără lumânare în cămăruța sa unde l-am găsit - fiind doar noi doi - sezând cu buzduganul și sabia înaintea sa și cu doi câini”. Avea vodă trădători periculoși la curte, din vreme ce doar în arme și în câini se putea încrede.

Mircea BĂLAN

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Aflat mereu pe drumuri împărătești pe la marile universități ale lumii, prof. Aurelian G. Vlad își îngăduie în preajma Sfințelor Sărbători câte un popas de suflet în țara în care i-a fost dat să se nască.

Dr. Aurelian G. Vlad este un savant, iar noi trebuie să ne deprindem cu puterea de a recunoaște valoarea acolo unde este.

Altfel vom rămâne un popor foarte apropiat de turmă - ce va fi refuzat până și pe masa de amant a istoriei.

Profesorul Vlad este un om ce a găsit răspunsuri la întrebări care prin vremea când noi deveneam argații străinilor, îl ajutau să devină un respectat ins european.

Miniștrii ori perfecții României s-ar putea să nu fi auzit de dânsul. O dovadă în plus că Europa ne acceptă prin nevoia ei de valori nu de slugi.

V. T. J.

Spune Creangă în debutul părții a doua a „Amintirilor” sale: „Nu știu alții cum sunt, dar eu, când mă gândesc la locul nașterii mele, la casa părintească din Humulești, la stâlplul casei unde lega mama o șfară cu motocei la capăt, de crăpau mâțele jucându-se cu ei, la prichiciul vatrei cel humuit, de care mă țineam când începusea a merge, la cuptorul pe care mă ascundeam, când ne jucam noi, băieții, de-a mijoarca, și la alte jocuri și jucării pline de hatul și farmecul copilăresc, parcă-mi sălta și acum inima de bucurie!” am încheiat citatul, pentru dumneavoastră dumnule profesor Aurelian Vlad de unde începe lumea?

Din Moreni la 14 decembrie 1942 în timpul războiului. Am petrecut și războiul ... Tatăl meu a făcut în grădină - a și rămas - un adăpost cu placă de oțel groasă de vreo 5 centimetri și beton deasupra, unde, mergeam noi și cu bunicii și cu verii mei acolo și stăteam în timpul bombardamentelor cumplite care au fost în Prahova. Deci am făcut și războiul ca să zic așa, deși eram mic.

„Am avut cea mai frumoasă și mai sănătoasă copilărie pe care o poate avea un copil”

Și de la război la școală?

Clasa întâia am început-o la Moreni în 1949 și apoi ne-am mutat pe șantierul de petrol unde mergeam cu tata și am învățat multe despre ce înseamnă o sondă, despre extracția petrolului ... și partea a doua a clasei I am făcut-o într-o școală în pădure, într-o comună situată între Găiești și Târgoviște, era o pădure superbă de stejar și acolo am stat până la începutul clasei a V-a. Am avut cea mai frumoasă și mai sănătoasă copilărie pe care o poate avea un copil. Apoi în clasa a IX-a părinții mei s-au mutat la Pitești, special ca să urmez liceul și am făcut unul dintre cele mai bune licee din România. Chiar acum o săptămână am fost și am serbat 45 de ani de la terminarea liceului. 1961, liceul Brătianu, un liceu cu elevi străluciți dintre care au făcut parte Mareșalul Antonescu, Armand Călinescu și Emil Constantinescu, care a fost cu doi ani mai mare ca mine.

Căruia dintre dascăli îi sunteți în mod aparte dator cu ... recunoștință?

Da. Chiar colegii mei m-au rugat de fiecare dată să țin câte un speech despre profesorii noștri și chiar am făcut o legătură deosebită între profesorii pe care-i aveam și vremurile în care trăiam. În timp ce la Pitești se desfășura cea mai cumplită experiență umană, în închisoarea de la Pitești cu depersonalizarea umană, liceul nostru era o rază de lumină.

Am avut profesori remarcabili la toate disciplinele exista competiție și nu exista nici un fel de diferență între copii. Aprecierile erau foarte riguroase și exigența maximă.

Nu mi-ați amintit un profesor anume!

Profesoara mea de biologie, doamna Bălan cu care m-am consultat când m-am pregătit pentru facultate. Nu am luat meditații, mă consultam doar, am învățat singur. Apăruseră cărți foarte bune și am învățat singur.

Profesorul de istorie m-a impresionat! Am rămas adânc impresionat de profesorul Grigorescu, care, acum de curând, am aflat că a fost profesorul de istorie a regelui Mihai. Un om de o onestitate mare, era un om inocent, un om care nu putea gândi rău, la el totul era istorie! De la dânsul am aflat tot ce s-a întâmplat la 23 August și toată istoria României moderne așa cum a fost în realitate.

V-a dezamăgit realitatea?

Nu m-a dezamăgit realitatea pentru că acum pot să spun retroactiv.

„Biologic sunt inegali oamenii”

Ce înseamnă pasiunea domnule profesor?

E o caracteristică a ființei umane care izvorăște totuși dintr-o curiozitate. Chiar vorbeam nu demult cu colegii mei apropo de faptul că nu existau diferențe între noi, că ființa umană se naște egală numai în fața lui Dumnezeu și în fața legii, biologic sunt inegali oamenii. De aici pornesc diferențele între oameni!

Inegale sunt și popoarele!

Da, bineînțeles. Inegalitatea la popoare vine și din educație, din condițiile în care s-au dezvoltat. Eu fac întotdeauna o comparație între europeni și chinezi care au o istorie formidabilă. În timp ce chinezii făceau matematică cu 5.000 de ani în urmă, europenii se băteau cu pietre! Așa cum noi când ne băteam cu tătarii, cu turcii, la Cracovia, Oxford și Cambridge, în Franța, în Italia la Padova, la Bologna erau universități.

Apropo... nu v-ați gândit la altă facultate?

Nu, niciodată nu m-am gândit. Prima oară când am vrut să fiu medic cred că era în '45 când tatăl meu era răcit, făcuse o pneumonie și venea dr. Constantinov să-l vadă, un vechi prieten și atunci am spus „lasă că mă fac eu medic și te fac bine”. De atunci am rămas cu ideea asta că vreau să fiu medic.

Și ați intrat la medicină la București ...

... în '61 când nu știam unde este Facultatea de Medicină. Am întrebat unde este

Facultatea de Medicină, pentru că eu nu știam unde este, atunci era an de tranziție și noi am concurat pentru locuri la județul Argeș, am concurat 17 pe un loc. Nu era ca acum o materie, două, se dădea la anatomie, fiziologie, biologie, bazele darwinismului, toată fizica, toată chimia. Vă puteți imagina ce examen am dat! Am dat patru teze într-o zi: dimineața anatomie, fiziologie și apoi am intrat din nou în sală și am dat biologie.

Și cum era mai bine, ca atunci sau ca acum?

Ca atunci. Acum s-a bagatelizat toată povestea și de aceea vreau să facem în interviu vreo 2-3 clișee speciale despre învățământ și situația lui.

Vom face.

Vă mulțumesc. Concurența duce la triere și stimulează pregătirea serioasă pentru că tragedia învățământului românesc începe din liceu pentru că s-a degradat liceul foarte mult și elevii nu mai știu ce e cultura. Circulă și acum „anecdotele” cu comentariile la română. Eu am făcut limba și literatura română cu profesorul Aman pe care-l am în minte și acuma, a fost dat afară din Universitatea din București în '53 era șef de lucrări, un om strălucit. Pe atunci citeam Gazeta literară, Contemporanul, cronicile lui Călinescu. Atunci am văzut cronică lui Călinescu în care l-a prezentat pe tânărul Nicolae Manolescu ca pe un mare viitor critic literar.

Cât muncea studentul Aurelian Vlad în acea perioadă?

Cu studenția e un lucru interesant! De aici a pornit tot. Eu am fost curios întotdeauna și am vrut să fac cercetare din anul I și am luptat cu toată tenacitatea împotriva profesorului Benetato față de care am și acum un mare respect.

Cum se numea?

Grigore Benetato, mare fiziolog, cel mai mare fiziolog al nostru care a vrut să-mi transmită neaparat prin asistenta sa Dna Gordev, că nu se poate la cercetare ci numai la #####, dar eu am insistat pentru că studenții din anul I și II nu făceau cercetare ci erau doar la cercul de referat și m-a primit! Am făcut și referate și am început activitatea de cercetare din anul I. Lucram și în laborator la fiziologie și îmi făceam și programul de la facultate. Și atunci am început să citesc tratate și reviste și am învățat și engleză pentru că engleză nu se făcea atunci că era limbă imperialistă, am făcut doar franceză, rusă și latină și am început să învăț engleză singur. La început am citit două rânduri pe oră și tot așa.

„Facultatea e treapta fundamentală pentru profesionalizare”

Câți oameni sunteți prin limbile prin care le vorbiți?

Păi ... cei principali: franceză, engleză și germană, pentru că am avut colegi de etnie germană. Atunci, în '61, s-a făcut zidul Berlinului și au rămas cu un medic la 100.000 de locuitori și au trimis aici în România. Am fost 130 de români și 130 de nemți selectați și a fost o luptă formidabilă între noi, extraordinar de stimulativă.

Și ați renunțat la cercetare?

Nu! Cum să renunț la cercetare? Asta a fost toată pasiunea vieții mele.

Ați continuat-o?

Am continuat-o, începând din anul I. În anul III eram deja un cercetător format. Știam să umblu în bibliotecă, aveam cunoștințe avansate de fiziologie pentru că am citit enorm, am început să înțeleg fenomenele cu ajutorul cercetătorilor de la Institutul de fiziologie al Academiei unde era profesorul Benetato și aici am să vă spun un capitol separat despre ce însemna atunci Institutele Academiei, erau niște școli formidabile cu niște oameni deosebiți (intelectuali), toți foști prizonieri, copii de familii foarte bune cu părinți prizonieri sau ei, erau oameni de mare cultură și generozitate! Erau foarte fericiți că un tânăr întreabă ceva și vrea să afle ceva!

Ce-i trebuie unui student ca să devină necesar la terminarea facultății?

Din propria mea experiență spun că lucrurile au avansat extraordinar. Știința a avansat formidabil cel puțin de când am terminat eu facultatea în '67 (iată sunt aproape 40 de ani) au fost aproape 8-10 cicluri de primenire a cunoștințelor, în care datorită vitezei de evoluție foarte mulți colegi au rămas în urmă. De aceea asistăm la fenomenul de decalificare a personalului medical.

Problema învățământului nostru este că nu are nici o performanță. În primul rând lipsește absolut total spiritul științific.

Dar mie mi se pare suficientă curiozitatea pe care dumneavoastră ați arătat-o ca student.

Da, dar asta m-a făcut să muncesc, să stau în bibliotecă. Pe lângă temele de cercetare, aveam programul de la facultate și atunci mă uitam repede la ceas că trebuia să fug la centrul de documentare medicală sau la altă bibliotecă să nu-mi ia alt coleg tratatul pentru că eu mă duceam la cursuri, asistam la ele, nu am lipsit de la cursuri niciodată. Mă duceam la cursuri și-mi notam despre ce s-a vorbit în principal, pe urmă mă duceam și-mi făceam eu cursurile.

Ați luat în serios facultatea...

Păi nu se poate altfel! Facultatea e treapta fundamentală pentru profesionalizare. Că acum au apărut și alte sisteme necesare datorită dezvoltării științei - studiile postuniversitare - care să te pună într-o direcție, dar pe mine m-a pus doctoratul pe

...la Oxford

care l-am făcut imediat ce am terminat facultatea. Doctoratul m-a pus pe o direcție de profesionalizare pe care acum am desăvârșit-o la ultimul congres unde am văzut cu ochii mei, confirmate, descoperirile și cercetările mele pe care le-am făcut acum 30 de ani.

Domnule profesor studenții de astăzi nu pot să diminueze degradarea învățământului prin munca proprie?

Păi trebuie să învețe de la cineva treaba asta! Nu sunt interesați! Mie mi s-au luat orele, am avut ore timp de 15 ani și mi s-au luat!

Primul lucru când intram în amfiteatru era să le explic studenților un anumit mod de gândire, un concept biologic corelat cu datele care erau în cărți. Medicina este un lucru esențial și asta înseamnă o gândire științifică, să-i înveți să citească din revistele medicale, să-i înveți să lucreze și dacă au acces la marea literatură, la revistele de specialitate, atunci facultatea le va fi foarte ușoară!

„Suntem un popor de nenorociți ai istoriei, de ticăloși, de hoți, de bandiți și de trișori!”

Un popor care își pierde școala nu este un popor condamnat?

Absolut condamnat. Din nefericire lucrurile cum se dezvoltă sunt foarte grave. Riscăm să ne pierdem în istorie!

Erau mai atenți comuniștii cu școala decât cei care i-au înlocuit?

Pe comuniști nu-i interesa foarte mult școala!

Au fost oameni care au avut influențe extraordinare, cum a fost spre exemplu Ilie Murgulescu, care a fost al doilea mare reformator după Spiru Haret.

Acum nu mai există astfel de oameni?

Iată că nu prea sunt! Toți sunt interesați de alte lucruri. Acum datorită mizeriei economice și a tranziției toată lumea aleargă după bani. Nu mai citesc, nu cumpără cărți!

Ce ne trebuie nouă ca națiune ca să intrăm cu fruntea sus în Europa?

Ne-ar trebui seriozitate în primul rând și să recunoaștem ce suntem!

Și ce suntem domnule profesor Aurelian Vlad?

Suntem un popor de nenorociți ai istoriei, de ticăloși, de hoți, de bandiți și de trișori! Este foarte trist.

Și geniile?

Genealitatea este sufocată de magma de oameni care nu înțeleg. Vă dau un exemplu: avem o sută și aproape de șaizeci de ani de tradiție a școlii de matematică românească. Este în top în lume, este a treia școală de matematică în lume cu talente geniale și noi nici acum după atâta vreme nu știm să folosim un absolvent de matematică – îl facem profesor de gimnaziu. Și atunci îl iau americani și nu iau doar echipa olimpică ci tot lotul de treizeci de oameni și le dau locuri la cele mai mari universități americane și știu să-i folosească.

Iar nouă, d-le profesor, ne rămân caricaturile care ne conduc și alături de care, „Cu ochii în jos, înaintăm prin lume, / Mai vinovați ca niște criminali / Și cum porecla ne-a ajuns renume, / Caricaturii îi suntem loiali...”

Și ele, caricaturile, domnule Todî, sufocă tot ce este talentat prin căderea în derizoriu, prin manevre, prin obstrucții permanente care fac viața imposibilă unui om de valoare și atunci pleacă afară.

Ne drădăm ca neam...

Da, asta e și asistăm la degradarea poporului. Se spune că suntem un popor de douăzeci de milioane. Nu este adevărat! Nu mai suntem atâția. Eu am fost în Italia, Germania, Anglia, peste tot este plin de români! Și în următorii 10 ani vom rămâne 10-11 milioane!

Nu sunteți cam sceptic, domnule profesor?

Eu am fost întotdeauna un om optimist, dar acum sunt pesimist după cum evoluează lucrurile. Nu ne adunăm la un loc! Suntem incapabili să ne adunăm la un loc, lângă o idee! În afară de acea explozie formidabilă de la revoluție, uitați-vă cum s-a degradat situația. Nu reușim să ne adunăm la o idee, o ducem în derizoriu, o bagatelizăm și totul pornește de la faptul că nu vrem să muncim. Oamenii vor să câștige, dar fără să muncească.

Dar muncesc, domnule profesor, pleacă în străinătate ...

Acolo muncesc, săracii oameni chiar în condiții mizere deși salarizarea lor este la 1/5 din cât dau unui băștinaș. Dar pentru el, învățat cu mizeria de aici, 600-700 euro sunt mană cerească.

Haideți să ne întoarcem la facultate, la ultimii ani de facultate ...

În ultimii ani de facultate, eram cercetător format și mă duceam și lucram la „Institutul de Fiziologie”.

Câte ore lucra pe zi studentul din dumneavoastră?

Până la 20 de ore pe zi.

Domnule profesor speriați tinerii de azi!

N-am de ce să-i sperii pentru că asta a fost și situația! Eu am trecut la programul asta pe când mă pregăteam pentru facultate ...

20 de ore pe zi!?

Da. În clasele X, XI învățam 18 ore pe zi, iar în vara de dinaintea examenului de admitere (pentru că eu am dat examen toamna) ajunsesem la 20 de ore pe zi: o oră „cheltuiam” cu masa și dormeam 3-4 ore. Mă culcam la ora 3 întotdeauna și mă sculam la ora 7 când pleca sora mea – Dumnezeu s-o odihnească – la serviciu, mâncam și treceam la învățătură; făceam pauză la prânz și apoi iar învățam. Era o concurență fantastică!

Cu banii?

Eu nu umblam cu mulți bani la mine, aveam de exemplu atâția bani să-mi cumpăr o carte, un disc de muzică – îmi plăcea de exemplu muzica de operă și cea simfonică.

Se plâng oamenii bogați de astăzi că odraslele lor au talpa la pantofi 47 la 20 de ani și o minte cât oul.

Asta ține foarte mult de educație.

„Am fost bursier al Academiei Române”

Din scrierile lui Rabelais aflăm că la intrarea în abația telemiților stătea scris „Fă ce-ți place”. Domnule profesor, ați lăsat vreodată – student fiind – ca acest îndemn să se preschimbe în capcană?

Niciodată. Eu din anul patru mergeam la toate sesiunile științifice la Institutul de neurologie, fiziologie la endocrinologie și în anul IV m-a rugat șeful laboratorului de la Institutul Parhon să lucrez acolo, eu fiind format pe neuro-fiziologie. Lucram în paralel și la Institutul de fiziologie și facultatea în continuare.

În vacanță eu stăteam și lucram, eram fericit că erau laboratoarele libere și puteam să lucrez în voie. Eram deja format, știam ce vreau așa că lucram foarte mult. Mă duceam și eu o săptămână acasă și atunci mergeam dimineața la spital.

Una din tragediile medicinei românești?

Din anul V am fost intern prin concurs și este una din tragediile medicinei românești că s-a desființat acest sistem pentru că era sistemul de selecție cel mai bun.

Singura reformă bună pe care am prins-o a fost cu doctoratul, cu scoaterea din producție. Eu am fost bursier al Academiei Române la Institutul Parhon și din luna mai '68 am lucrat acolo timp de 3 ani până în '71 și am făcut teza de doctorat, o lucrare originală, dovedită și o chestie de prioritate pe plan mondial. În '67 când am fost pentru prima dată la un congres „Arta endocrinologică” în Elveția și-am prezentat lucrarea mi-au refuzat-o, n-au înțeles care este noutatea! Noroc cu un cercetător suedez cu care eram în corespondență, era cam tot de vârsta mea, el prezida o ședință, m-a introdus acolo și am putut să-mi prezint lucrarea. Erau oameni de specialitate și au înțeles esența lucrării, dar 25 de ani n-am putut să-i conving și acum am reușit, au apărut lucrări în genetică, care mi-au conformat cercetările.

Spuneți-mi domnule profesor, ce-i trebuie unui om dincolo de dragostea de oameni, ca să devină medic?

Trebuie să aibă o dragoste naturală față de oameni și mai ales față de omul bolnav.

Un medic nu prea are viață personală.

Da, asta este! Un medic care se dorește de valoare trebuie să studieze permanent, și în condițiile de acum este îngrozitor de greu și chiar chinuitor prin faptul că se scrie enorm.

O noțiune necunoscută d-voastră?

Nu cunosc noțiunea de invidie!

Și pe cine să învidiați?

Nu invidiez pe nimeni pentru că așa se spune că ești invidios pe ce n-ai!

Și dumneavoastră ce credeți că n-aveți?

Eu ... n-am bani (râde). Dar nu sunt invidios pe cei care au bani.

Nu cred că banii ar interesa un om ca dumneavoastră?

A, nu, dar fac parte din necesarul vieții! Când ai un salariu în care dincolo de jumătate trebuie să-ți plătești taxele curente și mai rămâi cu 1/3 din el, în vremurile de acum e greu, creează angoasă.

În ce țară ați fi avut un confort în care să vă înlăture această angoasă?

În '77 am fost solicitat în Elveția de patronul celor mai mari laboratoare să pun pe picioare o clinică modernă de endocrinologie și neuroendocrinologie și mi-au oferit 40.000 de franci elvețieni pe lună, bani de pornire, și în raport de cum se dezvoltau lucrurile și oamenii pe care-i formam, suma creștea substanțial. Dar plecând însemna că bătrânii mei mureau de foame, începuse perioada de criză și eu mergeam în fiecare lună la Pitești să le duc de mâncare! Altfel ce ar fi făcut?

Unde ați fi fost, domnule profesor dacă ați fi plecat?

Cum să vă spun eu ... foarte departe.

Mai departe decât atât?

Da.

Aveți pasiuni pe care românii natoșiți le numesc hobby?

Da. Muzica în primul rând.

De unde ați moștenit bucuria vieții?

De la tatăl meu, dar și de la mama. Pe mama, nu știu cum să vă spun eu o am în imagine ca pe un lucru sfânt la care mă închin și acum. Mama niciodată nu a contat ea, întotdeauna a trăit pentru noi și a avut așa ... o slăbiciune față de mine, iar tatăl meu avea foarte multă fantezie. De la el am moștenit fantezia în cercetare, era un om care credea întotdeauna.

Fiica dumneavoastră – economistă – de cât timp se află în Anglia?

De aproape doi ani.

Schimbă străinătatea un copil tânăr, fie el și dotat?

Ea este un copil cu personalitate, e un om matur și nu o influențează. Noi am discutat, a călătorit mult pentru că eu m-am îngrijit să nu-i lipsească din educație ce mi-a lipsit mie și a văzut care sunt realitățile ... nu o frapază magazinele.

V-ați născut prea târziu domnule profesor? V-ar fi prins bine UE?

Acum chiar mă gândesc de multe ori că era bine să mă fi născut cu 20-30 de ani mai trziu (râde).

Care este prima calitate pe care o admirați la un om?

Onestitatea!

<1946 iulie 6>. - *Inspectorul General al Jandarmeriei și Directorul Siguranței și Ordinii Publice comunică Ministerului de Interne descoperirea unui manuscris intitulat: „Executarea Mareșalului Antonescu”.*

Ministerul Afacerilor Interne
Cabinet și Secretariatul General pt. Poliție

Am onoarea a înainta alăturat, în copie, manifestul intitulat „Executarea Mareșalului Antonescu”, datat 1 iunie 1946.

“Din informațiunile pe care le deținem, textul este colportat de către agenții de propagandă din Partidul Național Țărănesc-Maniu și Național Liberal-Brătianu, scopul: de a determina opinia publică contra Guvernului,

De remarcat faptul că din textul manifestului se deduce faptul că acesta a fost comunicat inițial de către unul dintre martorii oculari care a participat și la execuție. Această deducție reiese clar din amănuntele care se dau.

Vă rugăm să binevoiți a lua cunoștință de conținut și a dispune măsurile pe care le veți crede de cuviință.

Inspector General
al Jandarmeriei,
General Anton.

Directorul Siguranței
și Ordinii Publice,
Colonel N. Stoicescu.

Notă informativă

Anexez, în dublu exemplar, o copie de pe manuscrisul „Executarea Mareșalului Antonescu”.

Acest manuscris face parte din materialul pe care Partidul N.Ț., și Liberal l-a obținut pentru completarea capitolului: „Mareșalul Ion Antonescu”, care urmează a fi trecut în „Cartea Neagră” ce se află în curs de tipărit.

Fiecare organizație manistă și liberală din reședințele de județ au primit acest manuscris cu dispozițiuni de a le multiplica și difuza pe teritoriul rural, cu scopul de a porni poporul în contra guvernului actual și în special în contra evreilor. Autorul acestui manuscris cum și datelor precise cu amănuntele cuprinse în el, nu poate fi găsit decât în rândurile celor care au fost de față la executare.

În curând se va furniza pentru „Cartea Neagră” și alt material tot în legătură cu execuția mareșalului: „Ultima dorință sfătuitoare contra bolșevismului și a evreilor”.

4 iunie 1946

EXECUTAREA MAREȘALULUI ANTONESCU

Între orele 5 și 5,30, au fost introduși în celulele lor membrii familiilor lor, pentru rămas bun.

Mareșalul Ion Antonescu și-a întâmpinat soția cu un buchet de trandafiri roșii și a mai dat câte un trandafir și celorlalte persoane care veniseră să-l vadă pentru ultima oară. Mama Mareșalului, de 80 de ani, doamna Niculescu, soacra Mareșalului, și o nepoată erau de față. După plecarea membrilor familiei, procurorul a intrat în celula fiecăruia, întovărășit de preotul comunei Jilava, care plângea.

Mareșalul i-a primit zâmbind, spunându-le că știa pentru ce au venit, și bătându-l pe umăr a spus:

„Sacrificiul și moartea mea sunt sigure că deschid mai bine ochii poporului român....(sic) în care a fost prăbușit și din care eu am vrut să-l scap ducând lupta

împotriva bolșevismului, și că va fi un îndemn și mai mare de luptă pentru el. Sunt fericit că mor pentru cauza țării mele, pentru care am luptat cu toată înverșunarea, pentru lupta pe care am dus-o. Sunt convins că această moarte va servi mult poporului român”. A cerut să nu fie legat la ochi și nici la stâlp.

Privirea și ochii Mareșalului, rostind cuvintele de mai sus depășesc orice este omenesc, strecurând un fluid de captivitate.

Mihai Antonescu a declarat: „Doresc ca biblioteca mea, dacă mai există, să fie dată Facultății de Drept, pentru ca să o folosească studenții mei dragi. Să se comunice M. S. Regelui că s-a comis cea mai mare eroare și nedreptate prin condamnarea la moarte a Mareșalului, care a fost cel mai mare patriot; nu a voit decât binele țării căreia i s-a devotat încercând să o salveze din pericolul cel mare ce amenința s-o cuprindă, Istoria îl va așeza în locul ce-l merită, foarte curând. De executarea mea nu am nimic de spus”.

Generalul Vasiliu, la fel, proslăvește pe Mareșalul.

Profesorul Alexianu, la despărțire de copiii săi, care a fost groaznică, spune: „Doresc ca poporul român să-și vadă împlinite idealurile pentru care a luptat și a vărsat sânge și să fie iarăși stăpân pe Basarabia și Bucovina noastră frumoasă”.

Au urmat vehemente acușări aduse comuniștilor, evreilor și bolșevismului și dorința ca România să fie salvată de această pacoste.

La orele 6, Mareșalul, urmat de dl. M. Antonescu, pășește cu capul sus și în pas militar, într-o ținută de mărție de nedescris, spre locul execuției, cei trei sute de metri până în Valea Piersicilor.

Urmează ceilalți doi, de asemenea într-o atitudine superbă. Mareșalul poartă un mare tricolar pe piept.

În momentul când se comandă foc, Mareșalul își scoate pălăria și ridicând sus mâna stângă, strigă: „Trăiască România”. Execuția a fost executată de un detașament de gardieni publici, elemente comuniste, îmbrăcate în uniformă de gardieni, printre care mai mulți evrei.

Asistența: Avram Bunaciu, evreu, secretar în Ministerul de Interne... pune de mai multe ori la punct pe procuror.

Mai era de la Președinție un comisar și procurorul Urdea din S:S., doi delegați ai Partidului Comunist și doi ruși de la Comisia de Control, patru delegați de la Ministerul Informațiilor și cinematografiști.

În timpul pregătirilor, s-au prezentat în Jilava reprezentanții presei americane și engleze. Au fost împiedicați să între de către Avram Bunaciu, deși unul dintre ei avea autorizația semnată de primul procuror. Au urmat telefoane la Ministerul de Justiție, dar nu a fost nimeni de găsit.

După prima rafală s-au prăbușit toți patru la pământ. Deodată Mareșalul se ridică în picioare și strigă: „Mai trageți, canaliilor, că nu am murit, nu sunteți în stare să mă omorâți așa ușor!” Se mai comandă o rafală, se prăbușește din nou. Medicul legist constată că toți trăiesc.

Se hotărăște ca comandantul să-i suprime cu revolverul. Acesta trage în Mareșal și apoi în ceilalți, 14 gloanțe. Medicul se apropie iarăși și constată că toți trăiesc. Se mai trage o rafală cu armele în ei, deși sunt căzuți jos, până își dau sufletul.

Numai generalul Vasiliu s-a lăsat legat la ochi, zâmbind, spunând că îi este indiferent, dar după câteva minute și-a dat jos fularul.

În momentul când au început rafalele, adevărații ostași care erau de gardă la închisoare și la poligonul de tragere, pe mare rază, și-au scos șepcile de pe cap cu mâna stângă, iar cu dreapta își făceau cruce. La toți le curgeau lacrimile din ochi.

Toți condamnații au murit eroi legendari.

În ziua de 2 iunie 1946, Mareșalul Ion Antonescu urma să împlinească 60 de ani.

Dr. Dumitru COSTEA

Tăcerea este, poate, de aur, dar vorba aduce succesul

Vorbim într-una despre Sex. La slujbă, după un film, apropo de câteva rânduri dintr-un ziar, cu prietenele, cunoscutele sau colegele, avem mereu câte ceva de spus. Dacă însă ar fi cazul să ne descriem sincer propria viață sexuală ne înghițim imediat limba. Nu avem curajul să spunem cu glas tare, pe față, ce ne-ar face cu adevărat plăcere. Femeile suportă ani în șir chinul unor poziții detestate, își lasă sânii brutalizați sau clitorisul torturat, nu îndrăznesc să ceară ceea ce le-ar stimula cu adevărat, fie vorba și doar de sărutări tandre pe ceafa dezgolită, după urechi, sau prin alte părți pe care le simt tânjind după altfel de atingeri. De acord, nu este prea ușor să îți găsești cuvintele potrivite, în special atunci când au trecut mai mulți ani de tăcută supușenie. Așa este, dar nimeni nu poate ghici ce zace în tine și cu atât mai puțin omul pe care ți-l dorești aproape. Câtă vreme ai de gând să te lipsești de plăcerile patului? Cât ai de gând să te mai suportți tânjind după eliberarea de dorințele nesatisfacute? Dacă vrei în continuare să aștepti a se întâmpla ceva din senin, de la sine, o poți face mult și bine. Dar, în afară de aceasta, să știi că nu este corect față de bărbatul pe care spui că îl iubești și îl dorești să îl lipsești de șansa de a-ți dovedi la rândul său cât este de bun la așternut. A nu-i da din când în când câte un semnal concret privind dorințele tale, este dovada existenței unor defecțiuni în relația voastră amoroasă de pe urma cărora, în cele din urmă, tot prețioasa ta persoană va avea de suferit.

Dr. Carmen POPESCU

Păni lai

Sum șcămba di moară a zboru
Sâ zdromatică rihatea,
Că fărina ahisitâ.

Sum șcămba di moară a zborlu
Sâ zdromatică rihatea
Ca nâ fărinâ
Ambarâ,
Ahilu ahiseasti
Ș-ni aduceaști thama chindisitâ
Ți di la nizbor stri zbor
Scutuvuleaști.

Fârina albâ ambarâ
A nizborlu a nost
Hâreaști satea
Cu dhoară hârdzâtești

Ti nira nizburari
Că m-aș tu nidiscurmata sivdai
Hiu sfengi.

Tu trâsticiu di bană'ndisai
M-aș tâxeri
Ș bana
Ni pleagâ,
Tu usoru a etilei
Dit apiritâ.

Măc pita trânpisită
Di sicarâ
Pânea di banâ
Lai, amarâ.

Petru Vasile TOMOIOAGĂ

Ipotenze și ipotenuze

Amintiri din România de vis

Dragii mei, o să spuneți poate că sunt nostalgic, dar îmi amintesc cum arăta țara când nu aveam nici o datorie externă. Atunci pădurile țării de trei ori mai numeroase fremătau de vânat, pământurile erau cultivate în majoritate și turmele de vite și oi erau numeroase, în acea perioadă dacă nu i-ar fi trecut prin cap Șefului să devină creditor pentru țările sărace, țărani noștri ar fi dus-o bine, dacă ar fi deschis granițele am fi dus-o ca și Cuba.

Apropo, o societate internațională a stabilit că azi cel mai fericit popor din lume e poporul cubanez.

SUA e pe locul 154. Mă întreb de ce? Datorită coeficientului de așteptare.

La americani așteptarea e foarte mare și poporul și-a făcut un model de viață foarte greu de atins, pe când în Cuba, ca să fie fericit un cubanez are nevoie de infint mai puține lucruri. Nu o să vă vină să credeți că și noi românii puteam fi foarte fericiți și cu mai puține pretenții. E modelul de viață ales, e legat de climă, legat de resurse, e legat de tipul de om etc...

România avea de toate: și climă, și mediu, și resurse, și intelect (aproso, copiii români sunt printre cei mai dotați din lume). Un singur lucru ne-a lipsit: Conducători. Dacă o țară ca a noastră după Revoluție era

condusă bine ajungeam între primele din lume, poate după Elveția, Suedia și Luxemburg.

De ce Consiliul Național de Securitate nu analizează o dată cu strategia de securitate națională și privatizările oneroase?! Să le anulăm până mai putem?!

Unde se duce România noastră de vis care avea: hidroenergie și nuclearo-energie, care are cărbuni, păduri, pământ mănos, hidrocarburi și aur, uraniu și hidrat de metan, băieți deștepți și întreprinzători?!

Și cum își ține președintele Băsescu angajamentul de președinte jucător în favoarea românilor?!

Dr. ec. Ștefan Tarjoc

Diplomație proverbială

Maghiarii despre români:

- Mămăliga nu explodează.
- I-a lăsat cu ochii în soare ca Sf. Pavel pe valahi.
- Cal verde și sârb cu minte nu s-a văzut.
- Ei vor să scoată luna din puț.

Românii despre bulgari:

- Ce mi-e cap de bulgar, ce mi-e cap de morar.
- Bularii au luat Țarigradul cu prazul în mână.
- Dracul a mai văzut cal verde, porc deocheat și bulgar deștept.
- Când plouă la Moscova se deschid umbrelele la Sofia.

Bulgarii despre români:

- Nu sunt bune o femeie din Țara Românească, o corabie în Marea Neagră și o judecată la Constantinopol.

Litre MATEI
Craiova

Din nou te-am ucis, iubire !

O cană de vin
Altele cere...
Tu ai rămas
O părere...

Te caut în mine.
Unde te-ai dus ?
Sufletul pare
Că a apus.

O cană devin,
O amintire !
Din nou te-am ucis,
Iubire !

Victor ENACHE

Albumul cu prieteni

Directorul revistei noastre, dl. Vasile Todî, într-o frumoasă zi de toamnă, alături de poetul Petru Vasile Tomoioagă

„Adorația magilor“

Trei magi vestiți din Răsărit
La Vifleem, se povestește,
Cu daruri scumpe au sosit
Căci Steaua sfântă îi vestește...

Un prunc se naște-ntr-un sălaș,
Iar Melchior l-a adorat
Cu Baltazar cel uriaș
Șu Gașpar, mare împărat.

Cu aur, smirnă și tămâie,
Pe Fiul Ei, L-au dăruit,
Ca-n veci, Minunea să rămâie:
Iisus Creștinul miruit!

Mesia însuși s-a născut
Ca Unul fără de-nceput!

25.12.2006
Aurel JICMAN

„A duce «Adorația Magilor» mai departe fără să-i răpească magia ar fi fost dificil chiar și pentru geniul lui Leonardo”
Kenneth Clark

„«Adorația Magilor» este absolut perfectă așa cum este...”
Nello Tarchiani

Bumerangul antioccidental

Doi desculți fug de o leoaică în savana africană. Unul se oprește să-și încălzească adidașii. Celălalt întreabă: „Crezi că așa fugi mai repede decât leoaica?” „Nu, dar mai repede ca tine.” Cam așa poate fi ironizată concurența fără milă, social-darvinismul și neo-liberalismul la modă azi, după prăbușirea pașnică a Lagărului comunist.

Cu politica „schimbare prin colaborare”, nu cu forța, au subminat capitaliștii voința de a rezista a comunștilor și războiul rece s-a terminat cu Revoluția de catifea. Oricum ideologia marxist-leninistă era stupidă, interzicea libertatea de expresie și mișcare a omului, decuplase munca de remunerarea ei, așa că n-avea nici o șansă a la long.

Victoria normalității după lichidarea Lagărului din Europa de est și revenirea Chinei și a Indiei la schimbul normal, capitalist de mărfuri și servicii a schimbat fața lumii, dar paradoxal occidentul se confruntă acum cu loviturile propriului bumerang. Ceea ce propaga și practica în trecut vestul se întoarce acum surprinzător înapoi să din est.

Ascensiunea Asiei duce la prăbușirea prețurilor, iar fără Cortina de Fier în Europa presiunea forței de muncă calificată și mai ales ieftină din est este tot mai prezentă în vest. Noua concurență fără frontiere îi dezavantajează pe unii apuseni. De două decenii salariile muncitorilor din SUA au înghețat, iar șomajul în Europa de vest a crescut la 20 de milioane. Sărăcia atât a celor ce muncesc, cât și a șomerilor e un fenomen nou. În SUA sunt „White trash”. 10% din germani trăiesc deja din mila publică.

Bumerangul anticomunist s-a transformat într-unul antioccidental până când se va termina cu tranziția, boala copilăriei noii ordini mondiale și se va realiza un echilibru al noii diviziuni sociale a muncii pe tot globul. Românii însă n-au răbdare. Un sondaj realizat de Banca Mondială relevă că 90% dintre tinerii români, cu vârste cuprinse între 18 și 35 de ani, își doresc sau ar fi dispuși să lucreze în vest. Aici vor intra în competiție cu tinerii de vârsta lor, dar care au moșteniri de mii de miliarde \$.

Nu va dura mult timp și cei plecați din est, inclusiv din România, se vor reîntoarce acasă. Aceasta se va întâmpla după ce tot răsăritul continentului va fi integrat în Uniunea Europeană. Asiatici vor fi confrunțați direct în cu standarde de civilizație și de producerea mărfurilor și serviciilor așa cum le definesc occidentalii. Globalizarea.

Schimbarea prin colaborare și cooperare este întodeauna preferabilă războiului în ciuda dezechilibrelor percepute de unii sau alții, în est sau vest, ca lovituri surprinzătoare de bumerang.

Prof. dr. Viorel ROMAN

Consilier academic la Universitatea din Bremen, Germania

Pe drumuri românești

Andul strămoșilor lui N. Iorga, Athenagoras Spirou, patriarh al Constantinopolului, G. Murnu, Bolintineanu și mulți alții, leagă prin Rodopi și Hemus la Carpați un destin al strămoșilor traci spre Adriatică și Marea Neagră, spre Tisa și Nistru, Dunăre și Egee, numiți daco-români, aromâni, istro-români, megleno-români. În spațiul Daciei nord-dunărene aromânii au descendenți de marcă și glorie pentru destinul românesc precum: Mocioni, Șaguna, Carada, Caragiale, Goga, Blaga, Antonescu, Gojdu, Caragiu, Karajan, Aslan, ca și mulți preoți, voievozi (Baba Novac, Mihai Bravul etc) și mulți alții.

De la Pind, prin Tesalia spre Macedonia grecească, la poalele muntelui Verion, lângă râul Bistrița (Aliakmon), aproape de Vergina (unde e mormântul lui Filip, tatăl împăratului Alexandru Macedon) și Doliani (Kumaria), satul de naștere a lui G. Murnu (traducătorul operei lui Homer pelasgul) se află orașul Veria (fosta Barbuța), un vechi centru macedo-român(makidon), cu două școli primare românești pe vremuri. Urmează Salonicul (al doilea oraș al Greciei) ce până la război avea două școli românești: una superioară de comerț și alta profesională de fete. Trecând în Peninsula Calcidică vedem Sfântul Munte al Athosului (Aghios Oros), unde există câteva schituri românești. Republica monahală fiind un Vatican ortodox, existență și datorită ajutorului acordat de mulți voievozi români (una din ele, ProDromu)...

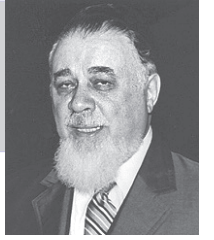

Din Salonic, înapoi spre Pind, sunt câmpiile Thesalicii (unde iernau cu oile păstorii aromâni coborâți din Pind, cu târguri la Kalambaca (lângă Meteora) și Tricala. Dincolo de ansamblul monahal Meteora, este localitatea Vlahava (valahă), Metsovo. Renumit oraș, era odată Aminciu, străvechi centru cuțo-vlah cu un specific costum popular românesc.

Ioan Crăciun PETRIȘAN

din amintirile unui OM

„Ceașescu mi-a mulțumit...”

Într-o „culegere de folclor” eminesciană, de pildă, se spune că un evreu bea sânge de copil în fiecare dimineață, pentru a putea fura ouăle, de aur ale unei păsări. În mod surprinzător, un asemenea text apărea într-o carte editată de un poet cunoscut, Tiberiu Utan, fiind inclusă în programa școlară de către Ministerul Educației. Am protestat cu vehemență la Bodnăraș în legătură cu acest caz. La scurtă vreme, în timpul unei sesiuni parlamentare, am fost chemat în prezența lui Bodnăraș, în biroul lui Ceașescu. Acesta mi-a confirmat că textul cu pricina fusese inclus într-o carte distribuită deja în școli și că astfel nu se mai putea pune problema de a opri difuzarea, dar că dăduse dispoziție către toate școlile să interzică folosirea acelei antologii. Ceașescu mi-a mulțumit pentru intervenție, iar Bodnăraș a remarcat: „A fost un caz de fascism pur. Vă mulțumim că ne-ați informat”. Dar această întâmplare nu a constituit sfârșitul „problemei” Eminescu. În septembrie 1980, Academia Română, cea mai prestigioasă instituție științifică și culturală a țării, a publicat volumul nouă al Operelor complete ale poetului. În acest volum erau incluse sălbătice atacuri la adresa evreilor, într-un articol era scris că evreii se temeau să

călătorească în Rusia, pentru că acolo le erau tăiate bărbile. „Fericită țară” se spunea în alt loc, evreii erau comparați cu lăcustele, care trebuiau strivite sub picioare. Eram uluit că asemenea idei periculoase, îndemnând fațăș la pogrom puteau fi publicate de către Academia noastră fără comentarii. Nici chiar regimurile antisemite de dinainte nu au îndrăznit să publice așa ceva în mod oficial. Pretextul Academiei era că întreaga operă a lui Eminescu urma să apară și că nimic nu putea fi lăsat pe dinafară. Cinci mii de exemplare din această

ediție au fost vândute în câteva zile. Tirajul acesta, deja consumat, precum și celelalte 7000 care urmau să apară, nu corespundeau deloc exigențelor unei asemenea ediții științifice. În anul 1940, când s-au împlinit 50 de ani de la moartea lui Mihail Eminescu, s-au publicat operele sale. La putere se aflau legionarii. Regretatul scriitor Mihai Beniuc îmi spunea: „Nimănui nu i-a trecut prin gând să-l profaneze pe marele poet, publicând aceste incitări la ură”.

Tocmai în acest sens i-am scris lui Dincă, fostul vice prim-ministru: „Nu pot să-i aduc lui Eminescu oprobriul că dacă ar fi trăit după Auschwitz și ar fi văzut unde a dus acest mod de a judeca un popor, ar mai fi scris astfel de texte. Nici lui Goga, nici lui A.C. Cuza nu le-aș putea face asemenea imputări. Dimpotrivă, considerăm că răspunderea pentru impietarea memoriei lui Eminescu revine în întregime editorilor ediției în discuție, care n-au știut să limpezească prin note adecvate relația dintre textul de bază și contextul istoric contemporan”.

Dr. Moses ROSEN

Înjurați pe banii noștri

Politica privind minoritățile, a actualii clase românești, moștenind tarele trecutei orânduiei, este exploatarea, sancționată de unele personalități ale minorităților naționale, ba chiar servește unor provocări, care au ecou în Vest, pe bani... românești, căci sistemul de subvenționare le oferă o asemenea șansă. Sunt cărți editate în România, din fonduri ale bugetului de stat, care contestă istoria românilor, mai mult, îndeamnă la provocări anti-românești. Ca întotdeauna, plătitorul majoritar de taxe nu mai ajunge pe lista milei, alcătuită de regimurile post-revoluționare din România, decât din întâmplare, pe sponci, doar individual sau datorită unui sistem clientelar. Era, deci, un domeniu care putea fi exploatat și de unii lideri ai aromânilor, chiar dacă scopul lor era să agite spiritele în Balcani, împotriva României.

La nivel guvernamental, o stafie a regimurilor politice românești continuă să facă umbră degeaba pământului, ba chiar irosește fonduri prețioase ori le oferă când nu mai este nevoie de ele. Departamentul românilor de pretutindeni face, de câțiva ani, naveta de la primul-ministru spre Ministerul de Externe, acum iar a revenit la Externe; culmea, în condițiile primenirii de la alegeri la alegeri, cu aceeași oameni, abordați mereu de carieristi, înși care unii urmăresc doar doctorate, relații profesionale sau personale, afaceri etc. Trebuie să recunoaștem, fondurile pe care le administrează sunt aproape simbolice, alocarea lor este mereu tergiversată sau sunt dedicate unor manifestări gen „Cântarea României” de altădată.

Ion VULPE